

ת"פ 18289/04/17 - מדינת ישראל נגד יוסף ח'ורי

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

ת"פ 18289-04-17 מדינת ישראל נ' ח'ורי(עציר)

בפני כבוד הסגן נשיאה אליהו ביתן

בעניין:

המאשימה: מדינת ישראל

נגד

הנאשם: יוסף ח'ורי (עציר)

הכרעת דין

א. כללי

1. בתאריך 27.3.17 בסמוך לשעה 13:00, אישה כבת 75 (להלן: "הקשישה") הלכה לה לתומה ברחוב התמרים באילת. מישהו הלך אחריה, משך ממנה בכח את תיקה, היא הוטחה ארצה ונחבלה והוא לקח את התיק וברח מהמקום. הקשישה פונתה לבית חולים, שם הסתבר כי נגרמו לה שבר בעצם הזרוע, פריקת כתף ופגיעה באזור עצם הבריח, והיא נזקקה לניתוח ולאשפוז של מספר ימים.
2. התביעה טוענת כי הנאשם הוא האיש ששדד את הקשישה ומייחסת לו עבירת שוד בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 402(ב) לחוק העונשין תשל"ז-1977.
3. הנאשם כפר במיוחס לו וטען, כי אמנם בזמן האירוע הוא היה ברחוב התמרים באילת, בקרבת מקום לאירוע, אולם הוא לא הלך אחרי הקשישה ולא שדד אותה.

ב. ראיות התביעה

ראיית התביעה המרכזית הינה שלושה סרטונים שצולמו במצלמות אבטחה המכסות קטעים מסוימים מרחוב התמרים, בהם ניתן לראות בין היתר את הקשישה הולכת ברחוב עובר לשדידתה, ואת מעשה השוד עצמו ובריחת השודד עם תיקה. בנוסף להם, התביעה הגישה דו"ח המתמלל את הדברים העיקריים הנראים בסרטונים השונים; העידה שוטרים שעצרו את הנאשם לאחר השוד וצילמו תמונות מסוימות בעת מעצרו; העידה את השוטרת שחקרה את הנאשם; הגישה את אמרות הנאשם במשטרה; הגישה מפה של איזור האירוע; הגישה את אמרת הקשישה ומסמכים רפואיים הנוגעים לפגיעות שנגרמו לה ולטיפולים הרפואיים שקיבלה; הגישה אמרות של שני עדים שההגנה ויתרה על חקירתם; העידה מומחה ממעבדת סימנים וחומרים של משטרת ישראל וקצין מהמעבדה לראיה דיגיטלית; והציגה את הבגדים והנעליים שהנאשם לבש ונעל בעת מעצרו ואת שקית "קופת

חולים מאוחדת" שנתפסה ברשותו בעת מעצרו.

ג. דיון והכרעה

ג.

1.ג. סרטוני מצלמות האבטחה והממצאים שניתן לקבוע על פיהם

1. הסרטון הראשון - ת/18 - מתעד קטע רחוב מול משרדי "צרפתי טורס" (להלן: הסרטון הראשון). הסרטון השני - ת/15 - מתעד קטע קצר של רחוב התמרים מכיוון הסמטה הדרומית של בית מספר 239 (להלן: "הסרטון השני"). והסרטון השלישי-שגם הוא נמצא בדיסק ת/15 - מתעד קטע דומה, מכיוון הסמטה הצפונית של בית מספר 239, ואת השוד שאירע שם (להלן: "הסרטון השלישי" או "סרטון השוד"). דיסק ת/32 כולל את שלושת הסרטונים ויש בו כיתוב מסוים המתייחס למקומות המצולמים ולמה שנראה בקטע הסרטון.
2. בסרטון הראשון רואים בבירור - כששעון המצלמה מורה 11:48:33 - את הנאשם עובר על המדרכה שבקדמת בתי העסק שבמקום, כשראשו ופניו חשופים, והולך על רחוב התמרים לכיוון צפון - לבוש ז'קט עם קפוצון, בצבע כהה, מכנס כהה ונעליים בהירות, ומחזיק בשקית שבצד אחד שלה ישנו שטח בולט בצבע כחול ובצד השני שטח בצבעי כתום. כעבור כדקה ורבע - כששעון המצלמה מורה 11:49:48 - רואים את הנאשם חוזר, על רחוב התמרים, מכיוון צפון לדרום. וכעבור כעשר דקות - משעון מצלמה 11:59:17 ועד 11:59:33 - שוב רואים אותו צועד מול בתי העסק אל מעלה רחוב התמרים, לכיוון צפון.
3. הנאשם אישר, בחקירותיו במשטרה ובעדותו בבית המשפט, כי הוא האיש המצולם בהזדמנויות המתוארות מול משרדי "צרפתי טורס". (ת/25 שורות 106, 113, 114-116; פרוטוקול הדיון, עמוד 38 שורות 1-3; עמ' 38 שורות 8-9; עמ' 42 שורות 27-28; עמ' 43 שורות 4-6)
4. הקשישה נצפית בסרטון הראשון הולכת מול משרדי "צרפתי טורס", במעלה רחוב התמרים לכיוון צפון, בשעת המצלמה 11:58:35. בסרטון השני היא נראית מגיעה לחלק הדרומי של בית 239, בשעת המצלמה 12:00:43. בסרטון זה רואים שאחריה עוברים במקום שני אנשים, שהשני דומה לדמות הנאשם כפי שתועדה במצלמת "צרפתי טורס". בסרטון השלישי רואים שהקשישה מגיעה בשעת המצלמה 12:01:30, לחלק הצפוני של בית 239, ומיד אחר כך אדם הדומה לדמות הנאשם ממצלמת "צרפתי טורס" צועד אחריה, מושך מעליה תיק וגורם להטחתה ארצה וגרירתה, ובורח מהמקום עם התיק.
5. השוד התרחש בתאריך 27.3.17 בסמוך לשעה 13:00. שעוני המצלמות של משרדי "צרפתי טורס" ושל בנין 239 מדרום ומצפון, הראו שעה אחת פחות מהשעה בפועל - ראה תעודות עובד ציבור ת/14 ו- ת/17. כך מוסבר הפער בן השעה שבין זמן המצלמות לזמן בפועל.
6. השאלה היא איפוא, האם הדמות הנראית בסרטון שודדת את הקשישה, היא הנאשם.
7. צפיתי בכל הסרטונים, פעמים רבות. ראיתי כל אחד מהם ברצף וגם צפיתי בכל סרטון במקטעים קצרצרים של חלקי שניה. את כל הפרטים שאצין להלן בקשר לסרטונים ולדמיון בין הדמויות המסוימות הנראות בהם, ראיתי במו עיני.
8. בסופו של דבר, מכלול הראיות הביאני למסקנה כי הדמות בשלושת הסרטונים, שהתביעה טוענת כי

היא הנאשם - הכוונה לדמות הלבושה ז'קט עם קפוצון ומכנסיים ארוכים, כהים, הנראית בכל אחד משלושת הסרטונים - היא אכן דמותו של הנאשם, ושהנאשם הוא ששדד את הקשישה.

9. בסרטון מצלמת "צרפתי טורס", הנאשם נראה בבירור, מלוא קומתו ומלוא פניו ודמותו, כולל צורת ראשו, צבע שיערו, גבולותיו וצורת תספורתו. ניתן לזהותו בבטחון וללא קושי. אני עצמי מזהה אותו. וגם הוא מודה כי הוא האדם הנראה בסרטון.

בשלוש ההזדמנויות שרואים את הנאשם בסרטון זה - הולך על רחוב התמרים מדרום לצפון, אחר כך חוזר מצפון לדרום, ולבסוף שב והולך מדרום לצפון - רואים שהוא לובש ז'קט בעל קפוצון, בצבע כהה, שהחלק הפנימי שלו בהיר; בחלק התחתון של הזקט יש מעין רצועה בצבע בהיר יותר מצבע הז'קט; שרוולי הז'קט משוכים למעלה, באופן המותיר את שתי ידיו חשופות עד איזור המרפקים; לובש מכנסיים ארוכים בצבע כהה; בשולי מכנסיי קיימים מעין קיפולים או עודפי בד, באיזור שמעל הנעליים; נועל נעליים בהירות, בעלות פס לבן בחלק הקרוב לסוליה. עוד רואים, שהוא מחזיק בידו השמאלית שקית לבנה, שבצד אחד שלה שטח בולט בצבע כחול ובצד השני שלה שטח בצבעי כתום, ושעליה הדפסים במיקומים מסוימים.

הדמות הנראית בסרטון השני, בחלק הדרומי של בנין 239 הנמצא צפונית למשרדי "צרפתי טורס", דומה במבנה הגוף ובגובה לדמות הנאשם הנראית במצלמות "צרפתי טורס"; הדמות לבושה בז'קט כהה עם קפוצון. הקפוצון משוך על ראשה. בחלק התחתון של הז'קט יש פס בהיר; מכנסיים ארוכים כהים. בשולי המכנסיים נראה כאילו הם מקופלים או שקיים עודף בד; נעליים בהירות, שבחלקן התחתון מעין פס בהיר; יד ימין - זווית הצילום חושפת רק את היד הימנית של הדמות - חשופה עד גובה המרפק; יד שמאל מחזיקה שקית, שעליה שטח בצבע כחול וצורות גרפיות מסוימות.

בסרטון השלישי, המתעד את החלק הצפוני של בנין 239 כולל את מעשה השוד עצמו, רואים בתחילה רק את פלג הגוף הימני של הדמות ההולכת אחרי הקשישה, מאזור הכתף ומטה. רואים נעליים בהירות. מכנסיים ארוכים כהים. בשוליהם מעין קיפול או עודף בד. בהמשך, רואים את כל הדמות, כשהיא מושכת את התיק מהקשישה ובורחת במורד מדרגות הסמטה. הדמות דומה במבנה הכללי שלה לדמויות המתוארות הנראות בשני הסרטונים הקודמים. היא לבושה בז'קט כהה, שהחלק הפנימי שלו בהיר. הידיים חשופות עד איזור המרפק. המכנסיים ארוכים, כהים. והנעליים בהירות. בשלב מסוים הראש - שהיה מכוסה בקפוצון - נחשף ורואים את דמות הפנים ואת שיער הראש וקווי גבולותיו הקדמיים. הדמות אוחזת בידה השמאלית שקית ששטח מסוים בה הוא בצבע כחול.

10. על רקע טענת ההגנה בסיכומיה, בנוגע להתאמת התיאור המילולי של מה שנראה בסרטונים, כמפורט בת/19, אני רואה לנכון לציין כי התיאור בת/19 משקף היטב את מה שנראה בכל אחד משלושת הסרטונים.

11. הנאשם נעצר בשעה 15:29, כשעתיים וחצי לאחר השוד, באילת, במבנה נטוש בו הוא נוהג לשהות. השוטר דביר בן שושן העיד בבית-המשפט כי הוא ראה באחת ממצלמות האבטחה את דמות החשוד בשוד וזיהה כי המדובר בנאשם - אותו הוא מכיר כהומלס באילת. השוטר ידע היכן הנאשם מתגורר, ניגש למקום ומצא שם את הנאשם כשהוא "לבוש באותם בגדים של האיש שראיתי בסרט" (עמ' 12 מש' 21). השוטרים צילמו את הנאשם בעת מעצרו - ת/6. ניתן לראות בתמונה שהנאשם לבוש בז'קט כחול-אפור, שהבטנה שלו בהירה. שרוולי הז'קט משוכים מעלה עד איזור המרפקים בשתי הידיים. והוא נועל נעליים בהירות עם שרוכים כהים. השוטרים תפסו במקום שהיית הנאשם שקית של קופת חולים

"מאוחדת", שהרקע שלה לבן, אשר בצד אחד שלה השטח המרכזי בצבע כחול ובצד השני שולטים צבעי כתום - צהוב. בהמשך, במהלך חקירותיו, הנאשם מסר כי בזמנים הרלוונטים הוא החזיק בשקית זו, אותה קיבל באותו יום בביקורו במרפאת קופת החולים שלו.

12. תמונות פרטי הלבוש והשקית, מופיעים בצורה מפורטת ומרוכזת בנספח א' של חוות דעת המומחה ת/34. ניתן לראות בהן את הז'קט בעל הקפוצון. את צבעו הכהה. את בטנתו הבהירה. את הפס הבהיר בהיקף התחתון של הז'קט. את המכנסיים הארוכים, הכהים. את הנעליים הבהירות, בעלי הפס הלבן באיזור הסוליה. ואת השקית של קופת חולים "מאוחדת".

מוציגים אלה הוצגו בבית המשפט ותוארו בעמ' 35 לפרוטוקול.

13. חוות דעת המומחה -

רפ"ק אלן צייקובסקי ממעבדת סימנים וחומרים של משטרת ישראל, העיד מטעם התביעה. הוא השווה בין תמונות פרטי הלבוש, הנעליים והשקית, המופיעות בסרטונים, לבין פרטי הלבוש, הנעליים והשקית השייכים לנאשם, שנתפסו בעת מעצרו. (ת/34)

הוא בדק את הסוויטשרט, המכנסיים, הנעליים, החולצה והשקית. ביחס לסוויטשרט הוא מצא, כי זה שבתמונות דומה, מבחינת הצורה - כולל ברדס ופס תחתון - ומבחינת הגוון הפנימי והחיצוני, לסוויטשרט של הנאשם. ביחס למכנסיים הוא מצא, כי גוון המכנסיים בתמונות דומה לגוון מכנסי הנאשם. ביחס לנעליים, הוא מצא, כי הנעליים בתמונות דומות בצורתן ובגוון הגפה, הסוליה והשרוכים, לנעליים של הנאשם. ביחס לחולצה הוא מצא, כי הגוון שלה בתמונות דומה לגוון של חולצת הנאשם. וביחס לשקית הוא מצא, כי צורת השקית וצורות גווני האזורים משני צדיה, דומים לאלה של השקית של הנאשם.

סיכום חוות דעתו היה, כי התאמת הפריטים בתמונות לפרטי הנאשם היא בסבירות גבוהה.

בעדותו בבית-המשפט הסביר המומחה, כי דמיון של צירוף אקראי של שלושה פריטים בלתי תלויים, הביא אותו למסקנה כי הסבירות שהפריטים שבתמונות הם הפריטים שנתפסו ברשות הנאשם מתקרבת למאה אחוז.

בכל הכבוד לעד המומחה, עדותו לא הוסיפה תובנות מיוחדות. האמירה כי ככל שישנם יותר פריטים אקראיים דומים, המיוחסים לשתי דמויות, כך עולה הסבירות שמדובר באותה דמות, אמנם מכלילה, אולם באופן כללי הגיונה הפשוט בצדה. מר צייקובסקי אישר כי המדובר ב"סוג של סטטיסטיקה", ושאינו צורך במומחיות מיוחדת כדי לבצע את ההשוואה בין הפריטים. והוא לא הציג נתונים משכנעים לביסוס מסקנתו, במיוחד בנוגע לכימות רמת סבירות הזוהר הנטענת.

באופן כללי, אינני משוכנע שניתן לקבוע זהות ברמת הסבירות הנטענת, על יסוד הדמיון בין הפריטים כשלעצמו, במנותק מנתוני רקע משפיעים אחרים. בסיכומי של דבר, ההצבעה על נקודות הדמיון בין הפריטים - שאת רובן ככולן ראיתי לבד, לפני שעיינתי בחוות הדעת - מוצגת בחוות הדעת בצורה בהירה, אולם אינני סבור שמעבר לכך יש בחוות הדעת כדי לתרום תרומה משמעותית להכרעת השאלה שבמחלוקת.

14. בנסיבות הענין, הדמיון במבנה הגוף ובגובה; בצבע השיער ובקווי מתארו; בסוגי פרטי הלבוש והנעליים; באופי צבעי פרטי הלבוש והנעליים; במאפיינים שונים בפרטי הלבוש והנעלה, המופיעים בכל שלושת הסרטים; הידיים החשופות עד לגובה המסוים; והחזקת השקית שעליה סימנים בולטים, באותה היד,

בשלושת הסרטונים; מבססים כראוי את המסקנה שהנאשם - הנראה בסרטון הראשון - הוא השודד - הנראה בסרטון השלישי.

15. הזיהוי איננו מבוסס אך על הדמיון בין פריטי הלבוש של השודד לפריטי הלבוש של הנאשם. אין המדובר במקרה בו הראיות היחידות המוצגות בבית המשפט הן תמונות פריטי לבוש של השודד בעת השוד, תפיסת אותם פריטי לבוש השייכים לנאשם, ומציאת מאפיינים דומים ביניהם, שעל יסוד דמיון זה התביעה מבקשת להסיק את נוכחות הנאשם בזירה ואת ביצוע העבירה על ידו. כאן, אין חולק שהנאשם היה ברחוב בו בוצע השוד, בקרבת מקום השוד, בקרבה מיידית לזמן השוד, כשדמותו, מבנה גופו, גוון שיערו וצורתו, דומים מאוד לאלה של השודד; הוא לבוש בבגדים שהדמיון שלהם, בפרטים מגוונים, לבגדי השודד, מרשים; הוא מחזיק בפריט אקראי מסוים שפריט דומה לו נראה בידו של השודד - השקית; שרוולי מעילו נמצאים במנח מסוים מאוד, הנה לזה של שרוולי מעיל השודד; וכך גם שולי מכנסיו. כך שההשוואה היא בין מכלול גדול הרבה יותר של פרטים, שחלקם מתייחס קונקרטי לנאשם המסוים, והיא נעשית על רקע זמן ומרחב רלוונטיים לאלה של ביצוע העבירה, המצויים ממש במעגל המצומצם של הזירה ושל מעשה העבירה.

16. פריטי לבוש, להבדיל מדמות גופנית, הם פריטים חיצוניים, משתנים. יכול להיות שימצאו פריטי לבוש אצל פלוני, הדומים מאוד לפריטי הלבוש של מבצע העבירה הנראים בסרטון מצלמת אבטחה, אולם בעוד שבסרטון רואים שמבצע העבירה הוא בהיר וקרח, פלוני הוא כהה ובעל רעמת שיער. האם בנסיבות אלה עדיין ניתן להתייחס לדימיון בין הפריטים כשלעצמו? וכך גם בהקשרים של מרחב וזמן. יש הבדל בין מצב בו פלוני נראה במקום מסוים עם פריטי לבוש מסוימים וכעבור כשתי דקות רואים בקרבת מקום אדם בעל פריטי לבוש דומים, שאז, בהכללה, הסיכוי שמדובר באותו אדם גבוה, למצב בו רואים את פלוני במקום מסוים לבוש בלבוש מסוים, וכעבור מספר שעות או ימים רואים בקצה אחר של העיר, או בעיר אחרת, אדם הלבוש בפריטי לבוש דומים. כמובן שגם בענייננו וגם בדוגמאות שהבאתי, המדובר במצבים שפריטי הלבוש הם אקראיים ואינם צירוף מסוים של פריטי לבוש שהוא נפוץ בכלל או בסביבה הרלוונטית - כמו מדים, לבוש חרדי אופייני וכיוב', שאז משקל הדמיון הסוגי נמוך.

17. עוד יש לציין, כי בהשוואת הדמויות הרלוונטיות בשלושת הסרטונים, לא נמצא פרט כלשהו באחת הדמויות שהוא נעדר באחרות, או בלתי מתאים במובהק לאחת מהן.

18. לכך יש להוסיף את הנתונים הבאים, התומכים במסקנת אשמת הנאשם. הנאשם יצא מתחום כיסוי מצלמת "צרפתי טורס" בשעה 11:59:33, כשהוא צועד על רחוב התמרים לכיוון צפון. השוד בוצע במעלה רחוב התמרים, צפונית למשרדי "צרפתי טורס", כשתי דקות בלבד לאחר מכן.

פרק הזמן של כשתי דקות, מתאים לזמן שלוקח לעבור את המרחק האמור בהליכה רגילה. לשם השוואה יצוין, כי הזמן שלקח לקשישה לעבור את המרחק הזה, הוא פחות משתי דקות וחצי. והזמן שלקח לחוקרת שאז לעבור את המרחק הזה בעת השחזור - בהליכה מעט נמרצת יותר מזו שרואים את הנאשם הולך - הוא דקה ו-46 שניות (ראה ת/23 ו-ת/24).

במפת האיזור - ת/1, ניתן לראות שבין משרדי "צרפתי טורס" למקום השוד ישנם בסך הכל חמישה בלוקים.

אם נבצע הולכה לאחור של המעורבים - כפי שעושים בתהליך בחינת תאונות דרכים, ונחזיר את השודד שתי דקות לאחור, בהליכה רגלית לכיוון דרום, הוא ימצא באיזור משרדי "צרפתי טורס", כפי שאכן רואים את הנאשם

בזמן הזה, במקום הזה, בסרטון הראשון. אם נחזיר את הקשישה באותו אופן שתי דקות לאחור, היא תימצא במרחק הליכה של כחצי דקה צפונה מאיזור משרדי "צרפתי טורס". ואכן, בסרטון הראשון רואים שהקשישה מקדימה את הנאשם ביציאה מתחום מצלמת "צרפתי טורס" לכיוון צפון בכ-26 שניות.

האפשרות שבאותו מקום ובאותו זמן, בתוך כשתי דקות, צץ אדם אחר בן דמותו של הנאשם ממש - אותו מבנה גוף, אותו צבע וצורת שיער, אותם פרטי לבוש, אותו מיקום השרוולים, נעליים דומות, ומחזיק בשקית דומה באותה יד - והוא אשר ביצע את השוד, רחוקה מאוד מהמציאות.

19. מכלול הנתונים מוכיח מעבר לספק סביר כי הנאשם הוא זה ששדד את הקשישה.

2.ג. זיהוי הנאשם את עצמו בסרטוני מצלמות האבטחה

1. עד כה, בחינת הראיות היתה על יסוד זיהוי הנאשם באיזור של משרדי "צרפתי טורס".

ואולם, הנאשם זיהה את עצמו במהלך חקירותיו במשטרה, גם בסרטונים השני והשלישי, דהיינו גם בסרטון שצולם מהסמטה הדרומית של בנין 239 - הקרובה יותר למקום השוד - וגם בסרטון המתעד את השוד עצמו.

2. יצוין, כי אמרות הנאשם במשטרה והדיסקים המתעדים אותן התקבלו בהסכמה - ראה עמ' 16 לפרוטוקול.

3. החוקרת יפעת שאזו העידה בבית-המשפט כי "הנאשם זיהה את עצמו בסרטון של אירוע השוד. הנאשם זיהה את עצמו בסרטון שלא רואים בו את פניו של האדם שביצע את העבירה. הוא רק טען שהוא לא חטף לה את התיק". (עמ' 18 שורות 26-29). וכן העידה כי "בהודעה מה-27.3.17 הנאשם מזהה את עצמו בשתי נקודות. במצלמות של צרפתי טורס ובמצלמה הראשונה של 240" (עמ' 19 שורות 9 ואילך).

4. הסנגור טען בסיכומיו - סעיף 64 - כי "צפייה בתיעוד החזותי של חקירות הנאשם במשטרה שוללת את טענת המאשימה בסיכומיה לפיה הנאשם זיהה את עצמו בסרטונים השני או השלישי ואין לראות את המלל הבלתי מדויק באמרות הכתובות במנותק מהתיעוד החזותי. בנוסף, מצפייה בתיעוד החזותי של חקירות הנאשם במשטרה ניתן ללמוד על בלבול רב ששרר בין מה שנשאל הנאשם לבין הסרטונים שלכאורה הוצגו לו...".

5. הגם שמטבע הדברים המלל באמרות הנאשם במשטרה אינו תמליל של דבריו הנשמעים בתיעוד החזותי, הרי שהדברים הכתובים באמרות הנאשם משקפים היטב את עיקרי התכנים. ובכל זאת, הראיה העיקרית והשלמה הינה התיעוד החזותי.

צפיתי בכל הסרטים המתעדים את חקירות הנאשם במשטרה - ת/26, ת/28 ות/31. טענת הסנגור שהתיעוד החזותי שולל את הטענה שהנאשם זיהה את עצמו בסרטים השני והשלישי פשוט איננה נכונה. כך גם אין בסיס לטענת הסנגור כי שרר בלבול רב בין מה שהנאשם נשאל לבין הסרטים שהוצגו לו.

בסרט ת/26, המתעד את חקירת הנאשם מיום השוד (ת/25), רואים שהחוקרת מציגה בפני הנאשם את הסרטון ממצלמת "צרפתי טורס" והוא מאשר שהוא זה שנראה בסרט ואף מזהה את השקית שהחזיק בידו (הדבר מתקצר בשורה 106 להודעת הנאשם). אחר כך, החוקרת מראה לנאשם את הסרטון השני (שצולם מהסמטה

הדרומית) והנאשם מאשר שהוא הנראה בסרט, ומוסיף "אז מה אם אני עובר דרך". "הולך קודם אחד סודני ואני אחריו". יצוין, כי הדמות שהנאשם מתייחס אליה כאל "סודני", נראית רק בסרטונים השני והשלישי.

בסרט ת/31, המתעד את חקירת הנאשם מיום 5.4.17 (ת/30), רואים שהחוקרת מראה לנאשם את שלושת הסרטונים, מתוך הקובץ הערוך עם הכתוביות (ת/32א') ומבקשת לקבל את תגובתו - ש' 49 ואילך. לאחר שהנאשם רואה את סרטון השוד, הוא שותק ארוכות, למרות שהחוקרת דוחקת בו להגיב, ואחר כך מתנהל ביניהם השיח הבא -

הנאשם - "למה לא מצולם"

חוקרת - "מה לא מצולם?"

הנאשם - "זה לא מצולם ששדדתי אותה"

חוקרת - "להראות לך עוד פעם"

הנאשם - "מה שראיתי מספיק"

ובהמשך,

ש. "יש תמונה שעשו במעבדה, תראה, מי זה (מראה לו את הדוח של מעבדה

דיגיטלית)"

ת. "זה אני, אני לא מכחיש שזה לא אני"

ש. "אז מה אתה מכחיש?"

ת. "שעשיתי את השוד"

ש. "אבל רואים שאתה חוטף לה את התיק והתיק שלה ביד שלך"

ת. "איפה התיק ביד שלי, תראי לי"

ש. "אז מה עשית איתה? נתקעת בה"

ת. "לא עשיתי לה כלום"

החוקרת שבה ומציגה בפני הנאשם את סרטון השוד, בו רואים את מעשה השוד ואת בריחת השודד, וטוענת בפניו שרואים את התיק, והוא אומר - בת/31 מונה 00:31:34 את הדברים הבאים -

"זה השקית התרופות שלי, איזה תיק".

"זה שקית התרופות שלי, איפה התיק. אני לא רואה תיק."

"זה יש ביד שלי את שקית התרופות". "אני, אבל אין שום תיק" (ש' 68)

קטע הסרט אליו מתייחס הנאשם מתעד את השלב בו השודד יורד בריצה במורד המדרגות לעבר הסמטה לאחר השוד. הנאשם מאשר למעשה כי הוא זה הנראה בסרטון. טענתו מתמקדת בכך שהוא מחזיק בידו את שקית התרופות שלו ולא את תיקה של הקשישה. הדברים פשוטים וברורים ומדברים בעד עצמם.

6. בת/30 ש' 59, החוקרת מציגה בפני הנאשם תמונות, שלפי רישומי החוקרת הן מדוח המעבדה הדיגיטלית, והוא אומר ביחס אליהן "זה אני. אני לא מכחיש שזה לא אני". הסנגור טען, כי אין לדעת אלו תמונות בדיוק הציגה החוקרת בפני הנאשם ושיתכן שהיא הציגה בפניו תמונות מת/34 (שבו מופיעים גם תמונות הפריטים שנתפסו וגם תמונות הדמויות מהסרטים השונים, כולל תמונה אחת ממשרדי "צרפתי טורס") ולא דוקא מת/33 (שהתמונות בו הן רק מתוך הסרטון השלישי). אני מקבל את הטענה. אמנם החוקרת רשמה בזמן אמת "מראה לו את הדוח של מעבדה דיגיטלית", ודוח המעבדה הדיגיטלית הוא ת/33 בלבד, אולם, בתיעוד החזותי - ת/31 - לא ניתן לראות אלו תמונות הוצגו בפני הנאשם בשלב המדובר, ושומעים שהחוקרת אומרת לנאשם שרואים בתמונות "ז'קט, תיק, חולצה". פריטים אלה מצויים גם בת/33 וגם בת/34. לכן, מפאת הזהירות, לא אתייחס לאמירה זו של הנאשם כזיהוי נוסף שלו את עצמו בתמונות מסרטון השוד.

7. בעדותו בבית-המשפט, הנאשם נשאל על ידי סנגורו, על הדברים שאמר בת/25 ש' 136 "אני, אבל איפה זה?", המתייחסים לסרטון השני, והשיב, "התכוונתי שאני הולך בכביש, אבל איפה רואים את השוד שאתם טוענים שאני עשיתי". הנה, לא רק שהנאשם איננו מכחיש שבחקירתו הוא זיהה את עצמו בסרטון השני, אלא שהוא שב ומאשר את הזיהוי הזה בבית-המשפט.

כאן המקום להזכיר כי המרחק בין המקום המצולם בסרטון השני למקום השוד הוא של כ- 15-20 מטר בלבד. הקשישה חלפה אותו בתוך 45 שניות. והנאשם עבר אותו בתוך כחצי דקה.

8. בחקירתו הנגדית (עמ' 43 ש' 17) הנאשם שינה את טעמו, וכאשר הוא נשאל על כך שבדקה 02:28 בסרטון ת/26 ובהודעתו ת/25 שורה 135, הוא אישר שהוא הנראה בתמונה, הוא אמר - "כנראה שהיא הראתה לי את הסרטון הראשון ולא את הסרטון השני".

תירוצו של הנאשם חסר יסוד. הסרטון שהוצג לו ושייחס אליו הוא אמר את מה שאמר, הוא הסרטון השני ולא הראשון. רואים זאת בבירור בת/26 - התיעוד הוויזואלי של חקירת הנאשם מיום 27.3.17.

באשר לזיהוי הנאשם את עצמו בסרטון השלישי, באמרתו ת/30 שורה 64, התירץ שהיה בפי הנאשם הוא "כשאמרתי שזה אני, התכוונתי להגיד שזה לא אני..". (עמ' 45 מש' 3)

כאן המקום לשוב ולציין כי בסרטון השלישי, בעת שהשודד בורח עם התיק בידו במורד המדרגות, הקפוצון יורד מעל ראשו, ורואים את מלוא דמותו של השודד - מבנה גופו, לבושו, צבע שיערו, צורת מפרצי השיער, וכן את השקית שהחזיק בידו השמאלית ואת ידיו החשופות עד המרפקים - באופן שהנאשם בודאי יכל לזהות את עצמו בסרטון ובתמונות ממנו. (ראה ת/15 ו- ת/33)

9. עדות הנאשם בבית-המשפט היתה רצופה תשובות סתמיות, שאינן מסבירות את הדרוש הסבר ואינן מתיישבות עם אמירותיו המפלילות בחקירותיו במשטרה. גם כאשר סנגורו השמיע לו פעם ועוד פעם דברים שהוא אמר בקולו בחקירותיו וביקש את הסברו לכך, הנאשם נותר בשלו והשיב תשובות מתחמקות ובלתי מספקות. נראה שעל רקע התמונות הנראות בסרטונים ודבריו הברורים של הנאשם בחקירותיו במשטרה, לא נותרו לנאשם דרכים אינטלגנטיות להתמיד בהכחשתו. עדותו בבית-המשפט היא תוצאת המצב.

צירוף נתוני הדמיון של הדמויות הנבחנות ביחס לדמותו של הנאשם, ריבוי הפרטים הדומים והזהים במרכיבים האקראיים בכל אחת מהדמויות, הזיהוי הוודאי של הנאשם בנקודת הזמן והמקום הראשונה - משרדי "צרפתי טורס", כיוון הליכת הנאשם, המתאים לכיוון הליכת הקשישה ולמקום השוד, פרקי הזמן בהם הדמות הנטענת להיות דמותו של הנאשם נראתה בסמטה הדרומית ואחר כך במקום השוד, והפרטים המרובים הנוגעים לשודד, הנראים בסרטון השלישי, המתאימים לדמות הנאשם שבסרטון הראשון, מוכיחים מעבר לספק כי הנאשם הוא השודד.

4.ג. טענות נוספות של ההגנה

נותר ספק שמא אדם אחר ביצע את השוד

1. ההגנה טוענת כי נותר ספק שמא השודד הוא "אריתראי" או "סודני", ומכל מקום אדם אחר שאינו הנאשם, וזאת על רקע נתונים שונים שהתקבלו מיד לאחר השוד, הנוגעים לפרטי הלבוש של "השודד" ולמוצאו, שבאו לביטוי בגל הקשר המשטרתי ובאמרתו של מר בארק באורס - 4/נ.

אינני מקבל את הטענה. מטבע הדברים בנסיבות כבענייננו, מיד לאחר האירוע, המשטרה מפיצה לשוטרים ולניידות שבשטח כל בדל מידע המתקבל אצלה, הנוגע לתיאורו של מבצע העבירה, על מנת לנסות לאתר את מבצע העבירה. בשלבים האלה, האינפורמציה רחוקה מלהיות שלמה ומבוססת ורק עם התקדמות הבירור והעמקתו, התמונה הולכת ומתבהרת. כך נראה שהיה גם כאן.

2. ענייננו מתייחד בכך שהעבירה עצמה תועדה וניתן לראות את עיקרי הפרטים הנוגעים לענין. הסרטון המתעד את האירוע מלמד כי "האריתראי", שבשלב מסוים הלך אחרי הקשישה ולפני הנאשם - אשר הנאשם העלה את האפשרות שהוא אשר שדד את הקשישה - עקף את הקשישה לפני השוד, ומיד אחרי השוד הוא חזר אחורה וניגש לסייע לה, ומלמד, כי התיאורים הראשונים שהגיעו למשטרה בנוגע לדמות השודד, רחוקים מהמציאות.

מכל מקום אין בפיסות מידע אלה, שהתקבלו בשלב מוקדם ביותר, כדי להשפיע על תמונת הראיות שהתגבשה במהלך החקירה ועל הראיות שהוצגו בבית-המשפט.

3. כך הדבר גם בנוגע לעדותו של מר באורס. עד זה לא ראה את רגע השוד ולא את חטיפת תיקה של הקשישה. לדבריו, הוא ראה "בן 30, לבש כובע לבן, חולצה לבנה בלי הדפס, מכנס אלגנט לבן, מתנדנד כמו שיכור" וסבר כי הוא זה ששדד את הקשישה, משום שהוא ראה אותו הולך אחריה ואחר כך שמע את צעקותיה. צפיה בסרטון המתעד את השוד מלמדת כי התיאור שמסר העד איננו מתאים לדמות השודד או לדמות אחרת שהיתה במקום.

מחדלי חקירה

1. ההגנה טענה למחדלי חקירה שהתבטאו בכך שעדים שהיה על המשטרה לאתר לא אותרו ושהמשטרה לא ניסתה להשוות "מבחינה מדעית" בין דמות הנאשם בסרטון הראשון לדמות הנראית בסרטון השלישי.

2. הטענה הנוגעת לעדים שלא אותרו נטענה באופן סתמי ומבלי לציין מה לדעת ההגנה ראו העדים, האם ההגנה עצמה ניסתה לאתרם, ובאיזה אופן אי איתור העדים על ידי המשטרה פגע בהגנת הנאשם. ככלל, אין די בהזכרת הביטוי "מחדלי חקירה", מבלי לנמק ולבסס את הטענה כראוי, כדי לחייב התייחסות מעמיקה של בית-המשפט לסוגיה. לגופו של ענין, אינני סבור שאי איתור עד, כשלעצמו, הוא

בהכרח מחדל. חקירה היא תהליך דינמי אשר נעשה תחת אילוצים שונים ומזמין קביעת סדרי עדיפויות ובחירה אלו פעולות לבצע וכמה משאבים להשקיע בכל ענין, בהתאם לטיבו ולנגיעתו לענין. כאן, כאמור, מעשה העבירה תועד בסרט והדבר משפיע על מהלכי החקירה הנדרשים.

3. באשר להשוואת הדמויות בסרטונים, כנטען, יוזכר, שבשלב החקירה הנאשם זיהה את עצמו בכל שלושת הסרטונים, רק בבית-המשפט הוא ניסה להתנער מכך. לשם מה אם כן היה דרוש לבצע בשלב החקירה גם פעולת השוואה "מדעית" בין הדמויות, ומה מנע מההגנה לבצע השוואה כזו מטעמה, כדי להראות אי זהות בין הדמויות.

4. סיכומי של דבר, אינני סבור שהדברים עליהם הצביע הסנגור הם בבחינת "מחדלי חקירה", ובכל מקרה, לא היה בהם - כל אחד לעצמו וכולם יחד - כדי לפגוע ביכולת הנאשם להתגונן; והראיות המבססות את אשמת הנאשם, כפי שתואר והוסבר, חזקות ומלאות. [ראה, ע"פ 1706/10 דוד טגאפו נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 31.01.11) ו- ע"פ 2099/15 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 22.05.2016)]

העבירה שביצע הנאשם

5.ג

1. הסנגור טען בסיכומיו, כי בסרטון השלישי לא נראה שהשוודד לקח תיק כלשהו מהקשישה ועל כן לא הוכח יסוד הגניבה שבעבירת השוד.

2. אינני מקבל את הטענה. ראשית, הקשישה מסרה באמרתה - ת/7 - שהוגשה בהסכמה, כי היה לה תיק "חום עם פסים שחורים" וכי לאחר שהיא הותקפה היא התרכזת בכאבה ולא שמה לב לתיק, "אבל אין פה תיק".

שנית, העד פנחס עדרי, שאמרתו במשטרה הוגשה בהסכמה - ת/11 - מסר, כי שמע את צעקות הקשישה, הגיע אליה וראה אותה מוטלת על הארץ "צועקת לקח לי את התיק, לקח לי את התיק".

גם העד רונן בכר, שאמרתו במשטרה הוגשה בהסכמה - ת/12 - מסר כי נסע ברכבו, שמע צעקות כאב של הקשישה, ראה במראה שהיא נפלה, רץ אליה לשאול מה קרה, והיא צעקה "כואב לי כואב לי, מישוה גנב לי את התיק".

שלישית, הגם שבצפיה רצופה של הסרטון השלישי, בו רואים את השוודד בורח במורד מדרגות הסמטה לאחר תקיפת הקשישה, קשה להבחין בתיק שנגנב, הרי שצפיה בסרטון במקטעים קצרים מאפשרת לראות בבירור את התיק ואת רצועתו, הן בזמן לקיחתו מהקשישה והן בזמן בריחת השוודד במורד הסמטה. אני עצמי ראיתי את התיק בסרטון בבירור. (ניתן לראות את התיק גם בתמונה השניה מלמטה שבטור הימני של מקבץ התמונות בת/33, הלקוחה מתוך הסרטון השלישי).

3. כפי שניתן לראות בסרטון השלישי, הנאשם משך מהקשישה את תיקה בכח וכתוצאה מכך היא הופלה ארצה. הנאשם המשיך בתנועתו כשהוא מחזיק בתיק וכתוצאה מכך הקשישה נגררה על המדרכה עד שהנאשם הצליח לשחרר ממנה את התיק ולגנובו. זרועה של הקשישה נשברה, כתפה נפרקה והיא נאלצה לעבור ניתוח להחלפת הכתף (ראה תעודות רפואיות ת/9, ת/10).

4. בנסיבות אלה, לא יכול להיות חולק כי במהלך גניבת תיקה של הקשישה הנאשם הפעיל כלפי הקשישה אלימות ופצע אותה, כדי להשיג את תיקה. בכך מולאו כל יסודות עבירת השוד שבסעיף 402(ב) לחוק העונשין תשל"ז-1977.

נוכח כל האמור, אני מרשיע את הנאשם בעבירת שוד, לפי סעיף 402(ב) לחוק העונשין תשל"ז-1977.

ניתנה היום, ז' תשרי תשע"ט, 16 ספטמבר 2018, במעמד הצדדים